



Akta Nokturna

Periodiek Traktaat van Alternatieve Studentenvereniging Karpe Noktem
3e editie, 8e jaargang, Maart 2012 - Mei 2012



OBSSESSIE

INHOUD

Extreme playbackshow 2012
Pagina 3

Kabaal in een Keuls hostel
Pagina 4

Lofzang van een foodie
Pagina 6

Thema: Obsessie

Wat is jouw obsessie
Pagina 7

De obsessie om te schrijven: graphomania
Pagina 10

Ik... moet... het weten
Pagina 11

Rubrieken

Leden Doorgelicht
Pagina 18

Quotes
Pagina 19

COLOFON

Akta Nokturna is het tweemaandelijkse ledenblad van Alternatieve Studentenvereniging Karpe Noktem. Oude Akta's vind je op de website. Heb je kopij? Mail dan naar [kopij@karpennoktem.nl](mailto:karpennoktem.nl)

Hoofdredactie
Susanne Geuze [SG]

Redactie
Koen van den Bisen [KB]
Shane Bozelie [SB]
Marlies van der Burgh [MB]
Noëma Neijboer [NN]
Astrid van Roosmalen [AR]
Rik Sprengels [RS]
Yurre Wieken [YW]
Friso Woudstra [FW]

Eindredactie
Carlien Alferink [CA]

Vormgeving
Paul van Leeuwen [PL]

Voorkant
Loesje Jacobs [LJ]

Redactieadres
aktanokturna@karpenoktem.nl

Epiloog

An alle goede dingen komt een eind. Zo ook aan de loopbaan van een hoofdredacteur. Twee jaar geleden stortte ik mij als volstrekt onervaren eerstejaars in het diepe door de verantwoordelijkheid voor de hoofdredactie van de Akta Nokturna op mij te nemen, waarvoor ik slechts aan één editie had meegewerkten als redactielid. Ik had een belangrijke taak op mij genomen, want ik was de eerste nieuwe hoofdredacteur in de geschiedenis van de vereniging. Van de eerste editie in 2005 tot nu had Marlies aan de kar

getrokken, als bedenker en aanjager van de Akta. Na een wat onhandige start - iets met een contract - ben ik enthousiast aan de slag gegaan met het aansturen van de redactie en het bedenken van nieuwe ideeën om het blad nog mooier en professioneler te maken. Het meest trots ben ik nog wel op het strikken van Loesje om de fantastische illustraties op de omslag te maken en het samen met Paul vinden van een echte drukker voor ons verenigingsblad (met nietjes!!!).

Na twee jaar en elf edities is het dan zover om ermee te stoppen. Al een tijdje geleden heb ik namelijk een perfecte opvolgster gevonden in Susanne. Nu zij weer terug is van haar uitwisseling in Taiwan zal zij de hoofdredactie van mij overnemen, beginnende met deze editie. Nu we het daar toch over hebben...

In deze editie: iedereen heeft ze wel. Afspraken of herinneringen die je niet uit je hoofd kunt zetten, wazige spelletjes op Internet die de SOG-meter op tilt doen slaan of die ene

mooie meid of jongen die je laatst in ons duistere doch immer romantische kelderhol aan de bar zag staan. Obsessies. Omdat de redactie ook zo haar obsessies heeft, staat deze editie dan ook vol met de meest uiteenlopende obsessies die bij onze vereniging de ronde doen. Daarnaast zijn er natuurlijk ook weer levendige verslagen van het wel en wee van Karpe Noktem, met onder andere de extreme playbackshow en het uitstapje naar Keulen. Veel leesplezier!

Nachtpost



Beste redactie,

In de laatste editie, getiteld 'Mens en Dier', las ik over de poes van Yurre. Ik voelde me er ietwat ongemakkelijk door.
Groeten, Urkje Genemuiden

Beste redactie,

In de afgelopen Akta Nokturna staat bij het artikel over mythologie een afbeelding van een kikker met damesbillen. Waar kan ik die kopen? Ik ben zeer enthousiast.
Met vriendelijke groet, Ulbrecht Kaiser

Redactie,

Ik mis het artikel over stemrecht voor dieren van mijn hand. Ik meende dat de 'censuur'- editie in januari al was uitgekomen?
Pootjes en kopjes,
Marianne T.

Beste Akta-lezer,

Terwijl ik de installatie van een saai en verder onnoemenswaardig computerprogramma afgewachtte, besloot ik de Akta in te kijken die ik had ontvoerd op de zombiefilmavond.. Al gauw ging mijn aandacht naar het Nacht-post-artikel op de eerste pagina. Samengevat wordt in dit - anonieme - artikel een argument gevoerd bezwaar gemaakt tegen de wekelijkse collectieve voordracht van de klassieker 'Er is er 1 ja-rig' tijdens het moment dat we er door een gecontroleerde inzet van populistisch baltsgedrag

aan herinnerd worden dat we een voorzitter hebben. Hoewel ik als beschouwer de discussie over dit vraagstuk in het midden zal laten, lijkt het me goed en puur om hier kort over te communiceren. Terwijl ik de eerste alinea's van het bericht las, concludeerde ik onmiddellijk dat niemand minder dan 'the big boss himself' (Stan Beekmans) de moeite had genomen om op deze anonieme manier te doen alsof het in het belang van in ieder geval één lid zou zijn om het schreeuwen aan hem over te laten; mogelijk uit angst voor de machtige en juwende stem van het plebs, de ondermijning van zijn krachtige schreeuwbewind, of om zijn leeraarsinstinct te helpen bevredigen ("Als ik praat, willen jullie dan stil zijn, alsjeblieft?").

Echter, na een sterk eerste argument, dat in de strekking van 'ik wil de agendapunten kunnen horen, HOERA verhindert dat', moest ik mijn idee aanscherpen. Nee, dit was geen goede troll van het Hoofd Nodeloos Stemverheffen Beekmans; en wel omdat het door een vrouw moet zijn geschreven. In het tweede argument wordt namelijk gepleit voor een - Stan, houd u vast - algehele afschaffing van onze traditionele en door eenieder sterk gewaardeerde Schreeuw, met als reden dat de persoon in kwestie het belachelijk vindt dat zij stil moet zijn, omdat zij op de borrel ononderbroken met mensen wil kunnen praten. Echter, als planoloog in

spe valt mij hier direct de drogedredenering op betreffende haar behoeftebevrediging en haar gemaakte afweging van belangen. Dat zit zo. Diep binnin persoon XX is duidelijk sprake van een furieuze belangenstrijd, wellicht in combinatie met een persoonlijkheidsstoornis, omdat haar mening, ideologie en onderwerp van discussie binnen exact zeventien regels artikeltekst FUNDAMENTEEL zijn veranderd. Voor wie het nog niet doorheeft; "Ik wil verdorie gewoon die agenda kunnen horen." + "Ik wil op een borrel gewoon kunnen praten met mensen zonder stil te hoeven zijn." = CONFLICT.

Nu zijn voor deze paradox verschillende verklaringen. De auteur kan lijden aan een vreemd geval van mentaal sadomasochisme, waardoor zij zou willen worden gedwongen om stil te zijn terwijl ze eigenlijk wil praten. Een andere mogelijkheid is dat de auteur tijdens de Schreeuw haar multitaskende vermogens aanwendt, waardoor zij in staat is gesprekken te voeren én naar externe linguïstische informatie te luisteren. Los daarvan: als HOERA's Stans woorden afsnijden, wat de situatie vertraagt, zal zij deze vermogens en bijkomende risico's langer moeten volhouden, wat haar waarschijnlijk meer mana zal kosten. De laatste optie die ik kan bedenken is mijns inziens de meest waarschijnlijke. Wellicht heeft X last van extreme stemmingswisselingen, en worden deze ontketend door een maandelijks

terugkerend ritueel; het bloedige strijdperk der hormonen dat zich ongesteldheid laat noemen. Het kan zo zijn dat de auteur tussen haar eerste en tweede argument begon met menstrueren, wat een acute stemmingsomslag tot gevolg had, waarbij zij niet alleen van belang en maatschappelijke invalshoek veranderde, als ook daalde in optimisme.

Op basis van het bovenstaande is het duidelijk dat we te maken hebben met een overgeëmancipeerde vrouw. Daardoor hebben we meer houvast om te gissen naar de grond voor de anonimitet van dit bericht, die ik te verklaren acht door deze te bekijken in termen van angst. Waarschijnlijk was de schrijfster bang niet serieus te worden genomen als zij had toegegeven inderdaad een vrouw te zijn. Nu, als zij dit artikel gewoon netjes in de keuken zou hebben geschreven, had ik geen probleem gezien. Echter, haar anonimitet verraadt verraad. Om deze reden zie ik geen noodzaak om deze beschouwing voort te zetten.

Ter afsluiting wil ik de schrijfster bedanken voor anderhalf uur studieontwikkeld vermaak. Nu toch maar eens gaan kijken of mijn installatie gedaan heeft wat hij moet, en - misschien belangrijker - niet wat niet, zoals ik wel deed.

Avond,
Dennis

Ingezonden door Dennis Immers

Extreme Playbackshow 2012

Zoals al jaren traditie is was er ook dit jaar weer een editie van de Extreme Playbackshow. Opnieuw betrad een groep expressieve leden dapper het podium om een playback-act van een van hun favoriete artiesten voor te dragen.

De opening was aan Stan en Bart G., die zich waren leiders toonden met "Like a Boss" van The Lonely Island. Aangedreven door een gezonde dosis testosteron mimiekte voorzitter Stan de rapverzen over wat het betekent om een échte leider te zijn (daaronder vallen o.a. memoranda goedkeuren, zelfcastratie en gemuteerde vissen ontmoeten) tegenover een nog niet helemaal overtuigde Bart.

Na deze hiphop-intro was het tijd voor onverbloemde metal-agressie waarvan ieders haren recht overeind gingen staan. Daan en Koen Sprenkels zweepten de zaal op met "Hold My Finger" van Sikth. De zes minuten rauwe keelgeluiden leken haast

recht uit hun eigen kelen te komen...

Vervolgens stapte Yurre, een zwartgevederde boa om zijn lijf gedrapeerd, het podium op. Na een lange intro verraadden de eerste gitaarplukken het nummer: "I Don't Want to Miss a Thing" van Aerosmith. Doorwrochten met emotie stortte Yurre zich in de filmische rockballade, daarbij zelfs zijn charmes inzetende om het enige vrouwelijke jurylid in te palmen.

Tijdens de pauze ontstond er enige onrust in de zaal. Eén voor één baanden zich vijf gruwelijke monsters de zaal in. Na een tijdje werd duidelijk dat dit gewoon de volgende act was – die van het bestuur. Gewapend met een arsenaal aan geïmproviseerde instrumenten brachten zij "Hard Rock Hallelujah" van Lordi – de winnaar van het Eurovisie Songfestival uit 2004 – ten tonele.

Deze gruwelijke vertoning noopte tot iets luchtigers.



Gelukkig huppelden na het verjagen van de bestuursmonsters een onschuldige Bregtje en Carlien het podium op. Hun schaarse kleding deed echter vermoeden dat ze niet zo onschuldig waren. Dit vermoeden werd bevestigd zodra de intro van "Gay Bar" van Electrix Six door de speakers klonk. Vol overgave bewerkten de beide dames elkaar vervolgens met een ananas en een badeendje.

Hierna betraden de twee Sprenkels wederom het podium, nu vergezeld door grote broer Rik. Opnieuw voor een nummer van Sikth, maar nu van een totaal andere aard. Tien minuten lang babbelden, schreeuwden en riepen zij vol overtuiging het nummer "When Will the Forest Speak".

Na dit bijzondere trio kwam er een wat meer klassieke act. Strak in pak stapten Dennis en Julian het podium op. Statisch doch losjes deden zij een reeks chique danspassen op "Я очень рад, ведь я, наконец, возвращаюсь домой" van Eduard Khil, beter bekend als "Trololo".

Na de tweede pauze was het tijd voor een tot nu toe nog niet verkend genre: dance. Een hip en sexy gekleed vrouwelijk trio bestaande uit Myrthe, Annemiek en Bente sprong het podium op. Verleidelijk brachten zij een indrukwekkend repertoire

aan danspassen ten tonele op Jessie J's ironisch getitelde "Do It Like a Dude".

Zo'n aanval van vrouwelijkheid kon natuurlijk niet onbeantwoord blijven. Op het podium werd een mignon piano klaargezet. Robert, gedecoreerd met een stoere zonnebril en blingende kettingen, zette zijn gedachten over het andere geslacht uit een met Ben Folds' "Bitches Ain't Shit". Waarschijnlijk behoeft dit geen verdere uitleg.

De avond eindigde zoals hij begonnen was – met een Lonely Island-optreden van Stan en Bart G. Deze keer was het de beurt voor het nummer "Motherlover". Stan en Barts gevoelens over de vrouw waren wat positiever dan die van Robert en concentreerden zich op – ja-wel – hun moeder.

Na een lang en mysterieus beraad kwam de jury – Bas W., Chaim en Dorine – met haar oordeel. Op de eerste plaats kwam het wellustige duo Carlien en Bregtje met "Gay Bar", gevolgd door Myrthe, Annemiek en Bente met "Do It Like a Dude". Op de gedeelde derde plaats stonden Yurre ("I Don't Want to Miss a Thing") en het duo Dennis & Julian ("Trololo").



Kabaal in een Keuls hostel

Het is zaterdagnacht. We bevinden ons in de ontbijtzaal van een hostel midden in het centrum van Keulen, waar het galmt van gezelligheid en gonst van de warmte. Bijna de hele verzameling Keulengangers is er aan het nagenieten van de dag, terwijl er Duits bier (en genoeg andere drank) gedronken wordt.

Er wordt gepraat over de belevenissen van de afgelopen dagen. Vrijdag werd er gegeten in een Iers gethematiserde biergarten (ter ere van St. Patricks Day), waar de meest verrukkelijke *shepherd's pie* werd geserveerd. Er was psychedelische live muziek en algehele relaxedheid...

... waarna er totaal losgegaan werd op de naarste gothic-muziek die Duitsland voort kan brengen. Robin ('dit wordt vast tegen me gebruikt') vertelt over de opwindende dansers (Carlien: 'wie, ik?') die het gothicfeest in de Keulse Essigfabrik opleukten met hun gespierde bovenlijven.

De ochtend daarna verliet voorspoedig. Er werden stokbroden (Michiel: 'STOK-BROOD!') gegeten en Starbucks gedronken; later gaf Chaim een uitgebreide stadsrondleiding rond twee millennia Keulen. Oudheid en moderne geschiedenis volgden elkaar op, waarna we lunchten op de Heumarkt - velen van ons met de traditionele Bratwurst en het Keulse bier Kölsch.

In de middag splitste de groep zich: door het culturele kwadrant werd Turks lamsvlees gegeten, en vervolgens de Jozannespassion bezocht in de enorme concerthal van Keulen (Rik: 'met heel veel grenen!). Door de rest werd gegeten en gedronken in een lokaal Brauhaus.

Bente ('nou ben ik verlegen, nu durf ik niet meer') vertelt over de zaterdagavond; ze heeft samen met Carlien ('er



waren allemaal homo's!') liedjes gezongen en gedronken op de trappen van de statige Domkerk, slechts enkele uren daarvoor beklimmen door onder andere Annemiek ('het was heel hoog en heel eng').

En nu zitten we in het hostel, waar zojuist het Alfabet spel

gespeeld is (met drank!). Niet iedereen blonk hier in uit: Janneke meende dat 'chronologische longontsteking' toch echt een ziekte met de letter C is.

Het weekend besloot zich met een brakke trein- en busreis terug. Slechts enkele doorzetters waagden zich nog

aan het ingeplande bierontbijt in het Brauhaus van het Keulse bier Sion.

Judith 2 ('het is de schuld van Chaim') vatte het weekend het beste samen: het weekend was episch!

[RS, SB]

Januari - Maart 2012, Akta Nokturna



Lofzang van een foodie

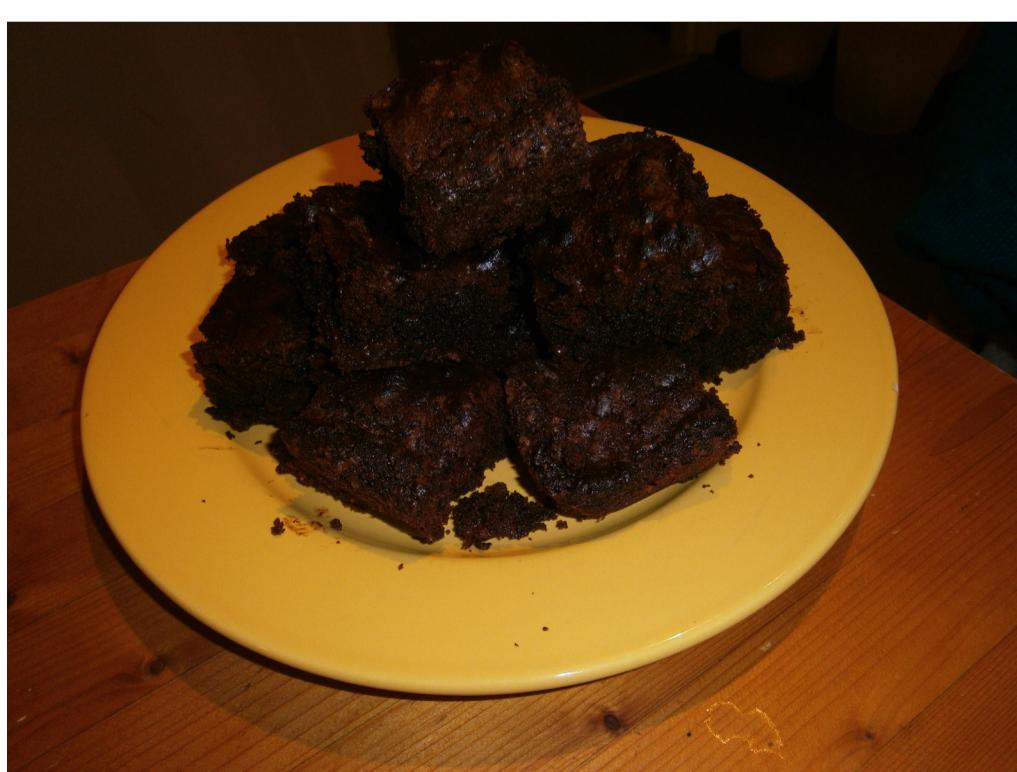
Je hebt mensen die het weinig kan schelen wat ze in hun mond stoppen. 'Als het maar weg te krijgen is,' zeggen zij schouderophalend als ik hen vraag wat ze graag eten. Gezond, ongezond, goedkoop of duur, het is hen om het even. Zolang ze 's avonds niet met een knorrende maag in bed liggen zijn ze hartstikke tevreden, maar het kan ook zomaar gebeuren dat ze een tijdje met trek rondlopen omdat ze zijn vergeten te eten.

Prima natuurlijk, maar ik heb dat nooit begrepen. Ik ben, zoals ze dat tegenwoordig helemaal-hip noemen, een foodie. Eten vind ik fantastisch, heerlijk, geweldig. Trouwens, niet alleen de maaltijd zelf is een feest: ik geniet van het hele proces. Het is ontzettend ontspannend om me op de bank te nestelen met een stapel kookboeken, en zo rustig te brainstormen over wat ik de komende tijd wil eten. Op een post-it schrijf ik mijn boodschappenlijstje en het liefst bedenk ik van tevoren wat ik waar wil halen. Groenten en fruit bij de Lidl – goedkoop en prima kwaliteit –, brood liever van Albert Heijn (en het liefst van de natuurwinkel, maar dat is niet altijd binnen m'n budget) en verse geitenkaas en olijven van de Turk. Ik maak er tegenwoordig een sport van om overal de beste

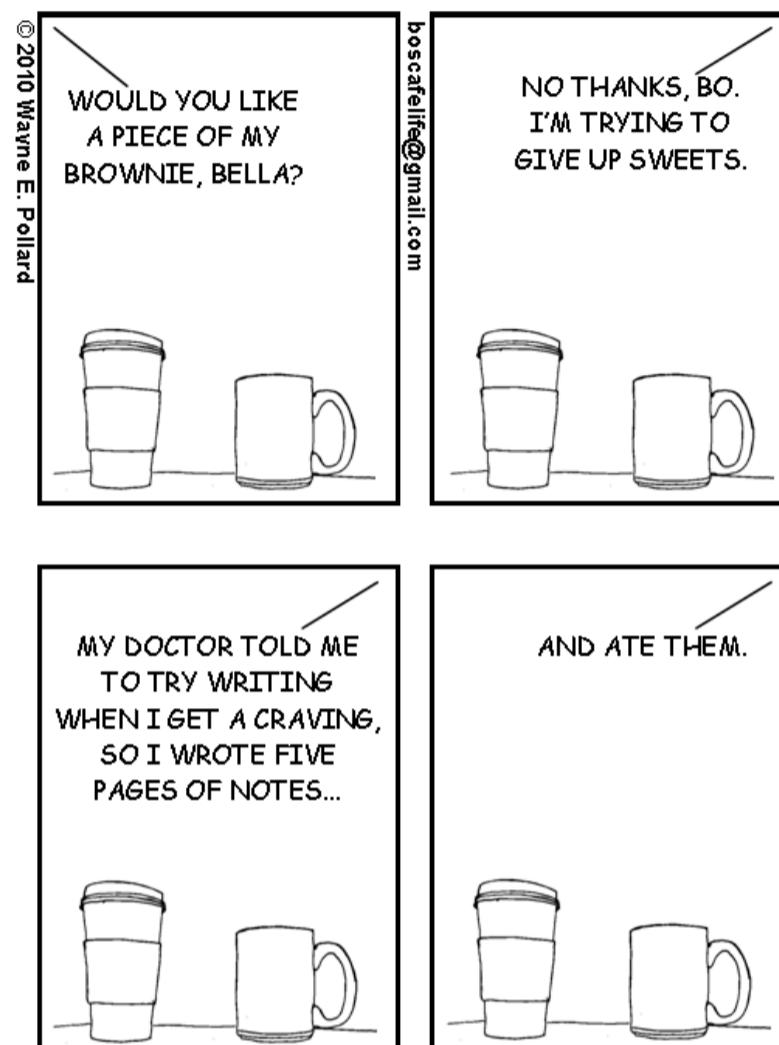
prijs-kwaliteitverhoudingen vandaan te halen. Vervolgens fiets ik als een pakezeltje naar huis, mijn stuur beladen met tassen, en eenmaal op m'n kamerstop ik alles netjes in kastjes en koelkast. Ben ik de enige die ontzettend gelukkig kan worden bij de aanblik van een volle fruitschaal?

Het is trouwens niet zo dat ik alleen maar dingen lekker vind die puur en gezond zijn. Ik kan ontzettend genieten van een bak patat op een brakke dag en ik heb een zwak voor BonBonBloc. Toch merk ik dat het negen van de tien keer gewoon lekkerder is om dingen zelf te maken, in plaats van ze in de supermarkt aan te schaffen. Neem nou brownies. Ik bedoel, sorry Dr. Oetker, maar uw verpakkingen kant-en-klaar-spul waar je alleen nog boter en water bij hoeft te doen zijn gewoon lang niet zo lekker. Misschien ben ik wat verwend, met een Amerikaanse stiefvader die regelmatig op verjaardagen z'n eigen brownies bakte, maar geloof me: maak 1 keer zijn recept en je wilt nooit wat anders meer. Moeilijk is het allerminst, en ook met de goedkoopste ingrediënten smaken de gebakjes goddelijk. Zoals de Amerikanen zeggen: dig in!

Deep Dish Brownies



BO'S CAFÉ LIFE



Je hebt nodig:

175 gram roomboter
375 gram (fijne) kristalsuiker
1½ theelepel vanille-extract
(of: 1 zakje vanillesuiker)
3 eieren
115 gram witte tarwebloem
45 gram cacaopoeder
½ theelepel bakpoeder
½ theelepel zout
100 gram pure chocolade

En zo simpel is dat dus:

1. Verwarm de oven voor op 180°C. Vet een vierkante bakvorm (ca. 20x20 cm) in met een klontje boter.
2. Snijd de boter in stukjes en smelt deze in een kom in de magnetron (een groot blok zal spetteren!). Meng de gesmolten boter met de suiker en vanille in een grote kom. Voeg de eieren toe en roer tot het glad is (niet te lang).
3. In een tweede kom meng je de tarwebloem, cacao,

bakpoeder en zout. Meng vervolgens de droge ingrediënten geleidelijk door het botersuikermengsel. Roer met een spatel of houten lepel tot het beslag net gemengd is.

4. Hak de chocolate in stukjes en voeg ze ten slotte aan het beslag toe. Roer nog een paar keer door en schenk het beslag dan het blik in.

5. Bak de brownies 40 tot 45 minuten, of tot ze van de zijkanten loskomen. Laat ze volledig afkoelen en snijd ze dan in stukken. Enjoy!

[SG]

Riooljournalistiek

Schijt aan Japan

Het is gebruikelijk dat hiedere editie van Akta Nokturna een lid persoonlijke ontboezemingen ter berde brengt aangaande het kleinste kamertje van zijn of haar stulpje. Maar omdat er maar één volk zo obsessief kan zijn met het privaat als Japanners* wijden wij onze favoriete vize rubriek deze keer aan de Japanse poepdoos.

Nederlanders zijn snel tevreden wanneer het gaat om de plee. Als hij niet van de bril afglijdt, geen splinters of schrammen overhoudt aan de onderneming en in ieder geval een stuk krant tot zijn beschikking heeft, ejaculeert de Nederlandse zijn exrementen dat het een lieve lust heeft. Maar onze Japanse medemens is iets meer gebrand op persoonlijke hygiëne en weelde. Hij verpoost deswege op een voorname porseleinen troon**.

Het luxueuze comfort vangt terstond aan wanneer men zich, wellicht ietwat vermoeid van een lange wandeling of smachtend naar een minuutje contemplatie, gerieflijk neervlijt op het verwarmde toilet-deksel. Wanneer men de klep vervolgens hemelwaarts richt, de pantalon bedachtzaam laat zakken en plaatsneemt op een vlekkeloze ovaal, geeft ook deze een aangename warmte af aan de verkleumde bips. Een ware traktatie voor wie de gruwelen van het openbare watercloset heeft moeten doorstaan: de industriële, ijzige bril, de onbestemde roestbruine vegen op de spoelknop en – oh, gruwel – de graffiti vervaardigd uit maandelijks ongemak.***

Heeft men zijn darmvermogen naar volle

tevredenheid verdreven, dan volgt doorgaans de zuivering van de aarsopening. De bejubelde Japanse kakbak herbergt een extensief bedieningspaneel, waarop de grote boodschapper onder andere kan kiezen uit een zitvlakdouche. Deze verfrissing der billen kent myriade mogelijkheden: men kan de waterstraal afstellen van een nietig stroompje dat de derrière nauwelijks kietelt tot een stevige brand-

Wanneer men de stortbak in werking stelt, kan men de mogelijkheid aangrijpen om een intense vloeiling te laten varen of een bescheiden gulp natheid. Staat men voldaan op van de veestput, dan daalt het deksel lieflijk neer, zonder dat de closetgast het lid zelf hoeft te betasten. Eventuele drekaroma's worden ogenblikkelijk weggezogen, als waren zij nooit ter plaatse geweest.

Of schaf een exemplaar aan voor thuis.

[MB]

* Japan is, zoals u weet, ook wel bekend als het land van zelfmoordbosjes, geteleviserde live-ontmaagdingen en spelshows waarin mannen bij een verkeerd antwoord een optater tegen de edele delen krijgen, met een mokerhamer. Japanfans eufemiseren dikwijs: "Een complex land, bevolkt door échte mensen".

** afgezien van zij die nog daagliks een traditioneel Japans hurktoilet bestijgen.

*** Dit zijn in de regel nulzenummers of verzoekjes tot intiem contact. Desalniettemin is het herhaaldelijk voorgekomen dat baarmoederlijke materie is ingezet voor de beschrijving van een wegeloopen huisdier.

**** Vrouwen benutten eveneens de geneugten van het mestkabinet. Dit in tegenstelling tot de mening die het volk mezigvuldig is toegedaan dat vrouwen niet in staat zijn te drukken, of louter florale substantie uit zouden scheiden via het achterwerk.

***** De volmaakte temperatuur van het stortbad moest vanzelfsprekend eerst vastgesteld worden. In het artikel 'Perfecting the washlet' wordt beschreven hoe dit nagetrokken werd: "In order to prevent from scalding hot water, tests were held to find out what the highest bearable temperature was. Employees both young and old took part, and some unlucky people could be heard screaming in pain at the heat of the water."



weerwaardige stortvloed – gevoeglijk naargelang de mate waarin het zitvlak smoezelig is geworden. Tevens kan deze cascade met behulp van het toetsenbord naar wens bijgestuurd worden in de richting van het stuitje of mogelijkerwijs net zo gedwee ad perineum (vel vaginam).****/*****

Het feestelijk onthaal is evenwel niet ten einde, daar het vochtige zitvlak nog ontwaterd dient te worden. Daartoe fungeert een heuselijke togesföhn, die vanuit het beerreservoir het achterste royaal warme lucht toewuift. Of, wanneer de voorkeur de ontlaste daartoe noopt: een lauw, of zelfs koel briesje.

Wanneer men het secreet onttreedt dient men uit het select schoeisel te glippen, dat men had aangeschoten, als men onberispelijk de geldende toiletmores in acht had genomen. Japanse poepslipers staan gereed in de meeste moderne retirades om slechts in die ruimte te gebruiken. En pas op! Is men verstrooid en draagt men de bruinmuiljes buitenskoers, dan wordt dit perverse gedrag gezien als een culturele faux-pas.

Bent u van plan op naar Japan af te reizen, vergeet dan dus niet plaats te nemen op al het schitterende sanitair dat het land te bieden heeft.

DE OBSESSIE OM TE SCHRIJVEN: GRAPHOMANIA

Wat is een obsessie? Een obsessie is bezeten zijn. Niet door een geest of een entiteit, maar bezeten door een idee. Ze zijn er hele dagen mee bezig. Er zijn heel wat obsessies waar mensen wel bekend mee zijn, zoals dingen die altijd recht moet liggen of dat er altijd eerst een handeling voor een andere handeling vooraf gaat. Vaak uiten deze zich wanneer mensen gestrest of nerveus zijn. Maar er zijn veel meer obsessies, vooral veel obscure obsessies.

Het is handig om eerst onderscheid te maken tussen *obsessies* en *fobieën*. Een obsessie is het constant met iets bezig zijn, terwijl mensen met een fobie een angst hebben voor iets. Soms vallen deze twee samen. Door een angst te hebben, kan men ergens constant mee bezig zijn. Dan heb je dus een obsessie voor datgene waar je bang voor bent. Maar je kan dus ook geobsedeerd zijn door iets wat je constant wilt ervaren. Ook een verschil om aan te geven is die tussen een obsessie en het *gefascineerd* zijn door iets. Dat is je iets interessant vindt is wel aardig, maar een obsessie gaat verder. Het laat je niet meer los, je kunt er amper door slapen.

Zoals gezegd: er zijn vele obsessies. Hieronder worden enkele minder bekende,



**Ik heb Haikumania
alles in zeven
of vijf lettergrepen schrijf**

bijna lachwekkende obsessies besproken. Dit zijn bestaande obsessies waar mensen aan kunnen lijden.

Er zijn mensen die geobsedeerd zijn met de slechte lichaamsgeur van anderen: **autodysomomania**. Deze mensen zullen dus proberen mensen die slecht ruiken te

benaderen en die geur op te snuiven. Ongegeneerd kan je hen in de stad aan mensen zien ruiken waar een normaal mens het liefste meters omheen loopt.

Graphomania is een obsessie die enkelen binnen de Akta-redactieleden last van hebben. Het is de obsessie voor het schrijven van dingen.

Er zijn veel obsessies die te maken hebben met bepaalde landen. **Italomania** is bijvoorbeeld de obsessie voor Italië of Italianen. Deze obsessie bestaat ook voor landen als Frankrijk, Duitsland, Griekenland en vele anderen.

Veel obsessies zijn door mensen zelf uitgeroepen, en wordt er nooit een diagnose over de obsessie gemaakt. Dit maakt het moeilijk om echte obsessies te vinden. Wanneer men op het internet rondkijkt, wordt al snel duidelijk dat er veel fora (forums) zijn waar gevraagd wordt naar de obsessies van de leden. Als snel zal hun obsessie voor dat forum duidelijk worden, wanneer ze hun diepste verlangens op het internet zetten. Zo zijn er blijkbaar mensen die graag de knieën krabben

van mensen die naast hen zitten, en ook vrouwen die geobsedeerd zijn door de nek van mannen komen voor.

Verder zijn lange lijsten met namen van obsessies te vinden waarvan je je bij sommige afvraagt of ze daadwerkelijk bestaan of dat ze gewoon een grap zijn. **Dipsomania** is een onnatuurlijk groot verlangen naar alcohol. Hierbij moet je dus het onderscheid gaan maken tussen iemand die verslaafd is en dus kan afkicken en personen die altijd het verlangen blijven houden. **Hexametromania** is het verlangen om te schrijven hexameters; een hexameter een zesvoetig versritme. De *Odyssey* van Homerus is bijvoorbeeld geschreven in een hexameter. Er zijn blijkbaar vandaag de dag nog steeds mensen die alles proberen in die stijl te schrijven.

Dit is een klein overzicht van obsessies waar mensen aan lijden en die een beetje vreemder zijn dan de relatief 'normale' obsessies, zoals die voor je favoriete muzikant of acteur.



Klaar voor autodysomomania-date.

IK... MOET... HET WETEN!

Het was die nacht moeilijk om in slaap te komen. De geluiden van de wereld daar buiten waren meer aanwezig dan normaal. Ze klonken harder, intimiderender, interessanter. Bij elke langrijdende auto –en dat waren er veel voor dat tijdstip– probeerde ik me voor te stellen wat voor soort het was en wie erin zat en waar zij heen gingen. Bij elke stem die ik hoorde lachen of praten vroeg ik me af welk persoon erachter zat en waar het over ging. Het feit dat er ook geluiden te horen waren die ik niet direct kon thuisbrengen, maakte mijn nieuwsgierigheid alleen maar groter en mijn nachtrust korter. Gelukkig was ik altijd al goed geweest in middagdutjes en schoonheidslaapjes overdag, dus erg grote gevolgen zou mijn slapeloosheid niet hebben. Tenminste, dat dacht ik toen.

Op een gegeven moment kwam er een geluid bij, en ik wist zeker als ik toen niet wakker was geweest en alles gewoon aan me voorbij had laten gaan, dat het mij en mijn vrienden een hoop ellende had gescheeld. Maar ik was wél wakker. En omdat ik het nieuwe geluid meteen herkende als voetstappen, schoot ik overeind. Wie kwam er van de trap af? En waarom? Het duurde even voordat het volgende geluid klonk, maar na een zenuwlopende stilte na de laatst gehoorde voetstappen, hoorde ik de deur opengaan.

"Hé, je bent zeker wel wakker geworden ondertussen, hè?" klonk de stem van mijn beste vriend. Ik maakte aanstalte om op te staan, maar toen hij dat hoorde, kwam hij naar me toe en zei: "Ga maar weer lekker slapen. Niks aan de hand."

Hij had toch onmogelijk kunnen verwachten dat ik nu zorgeloos in slaap zou vallen en verder totaal geen interesse in zijn aanwezigheid meer zou hebben. Toch leek dat het geval.

Mijn ogen waren ondertussen al een beetje aan het donker gewend geraakt, dus ik kon zien dat hij zijn rug naar me toe had gekeerd en verder de kamer in liep. Ik verwachtte elk moment dat de lichten aan zouden springen, maar dat



gebeurde niet. Blijkbaar wilde mijn vriend niet dat ik zag wat hij ging doen.

Ik hoorde dat hij iets vast had wat af en toe een beetje geluid maakte en ik zag zijn silhouet naar alle hoeken van de kamer lopen; af en toe bukte hij en soms wurmde hij zich achter meubels om daar vervolgens weer achter vandaan te komen. Wat was hij in hemelsnaam aan het doen? Na een paar minuten liep hij weer naar de deur en verdween zonder enige vorm van afscheid. Hij zal wel gedacht hebben dat ik toch echt was gaan slapen.

Ik hoorde zijn voetstappen op de trap en even later was het weer helemaal stil in huis. Buiten was het nog steeds rumoerig, maar die geluiden interesseerden me niet meer. Ik had een nieuwe obsessie. Ik móést erachter zien te komen wat er net gebeurd was.

Zo stilletjes mogelijk kroop ik overeind, maar tegen de tijd dat ik goed en wel was opgestaan, had ik alle behoedzaamheid al overboord gegooid en begon ik zo snel mogelijk alle plekjes te bezoeken waar mijn vriend ook was geweest. Ik kon

me gewoon niet inhouden. Ik moest, ik moest, ik moest het weten. De plantenbak in de hoek van de kamer verschoof een stukje toen ik me ernaast wurmde om te kijken of er daar iets was veranderd, en ik trok per ongeluk een paar haakjes van de gordijnrails af waardoor het halve gordijn los kwam te hangen, maar ik kon zo snel niets vreemds ontdekken. Alles was er nog steeds, dus hij had blijkbaar niets meegenomen. Toen bedacht ik me opeens dat hij waarschijnlijk iets verstopt had. Ik voelde een lichte tinteling door mijn lichaam gaan en met nog meer onvoorzichtige manoeuvres dook ik achter de bank, zocht onder het televisiekastje, keek in de vaas op de vensterbank... Maar toen ging het echt mis. Voordat ik er fatsoenlijk bij kon, viel de vaas op de grond en versplinterde in duizend stukjes bij het einde van zijn val. Ik schrok van het geluid dat het maakte en van het besef dat de rest nu waarschijnlijk wakker was geworden en binnen enkele ogenblikken hier zou zijn.

Voetstappen, stemmen, en plotseling vulde de kamer zich met licht. Ik stond midden in een slagveld. Blijkbaar had ik

nog veel meer schade aangericht tijdens het zoeken, zonder dat ik er erg in had gehad. Bijna alle meubels waren verplaatst en stonden scheef, er zaten krassen op het leer van de bank en de mand met tijdschriften was omgevallen waardoor de inhoud over de hele vloer was verspreid. In combinatie met het halfgescheurde gordijn, de scherven van de vaas én de plantenbak die blijkbaar niet alleen verschoven maar ook omgevallen was en daardoor een heleboel potgrond en blaadjes was verloren, was het één grote ravage. Waarschijnlijk was mijn zoektocht al veel eerder luidruchtig geweest, maar had ik het gewoon niet in de gaten gehad. Ik keek op en zag mijn vrienden geschopt om zich heen kijken. Ik was bang voor oogcontact, dus richtte mijn gezicht snel weer naar beneden. Mijn blik viel plotseling op iets dat tussen de scherven lag. Het was klein, rond, kleurig en rook naar chocola. Ik voelde de obsessie opborrelen en mijn staart begon ongecontroleerd te kwispelen. Zouden er meer van zijn? En hoeveel? En WAAR?

[AR]

EEN DAG IN MUN PRAATGROEP

Welkom, ik ben dr. Shrink. Het volgende stuk tekst zal een gesprek binnen mijn praatgroep van mensen met obsessies zijn. Zij zijn op de hoogte gesteld van het openbaar maken van dit gesprek. De namen van de patiënten zijn aangepast in verband met hun privacy. Dit gesprek is enkel voor wetenschappelijke en educatieve doeleinden genoteerd. Het groepsgesprek zal gaan over obsessies. Sommige kunnen vreemd overkomen. Mogelijk kunnen enkele obsessies herkend worden bij mensen uit je eigen omgeving.

"Hallo allemaal, welkom. Fruitloops, zou u willen beginnen met vertellen wat uw obsessie is. En hoe de problemen daarbij ontstaan?"

"Ja, hallo, ik ben Fruitloops. Mijn obsessie is het fotograferen van fruit. Aardig onschuldig zou je denken? Eigenlijk niet. Het is namelijk een dwangneurose geworden. Als ik ergens fruit zie, al is het nep of op tv, dan moet ik het fotograferen. Dat geldt ook voor mensen die fruit aan het eten zijn. Dit zorgt ervoor dat ik regelmatig mensen fotografeer die er niet

van gediend zijn om door een vreemde op beeld te worden vastgelegd. Ook collega's worden gek van het feit dat ik ze achterna ren met een camera als ik weet dat ze pauze gaan houden. In winkels en supermarkten kijken mensen me altijd raar aan als ik het fruit fotografeer, ook dat in hun karretjes. Ik word er gek van, *snif* zo gek..."

Shrink: "Het is goed hoor Fruitloops, doe maar rustig. Laten we iemand anders even zijn verhaal vertellen. Meneer Snif, zou u het woord willen nemen?"

"Goedendag, ik ben Snif. Ik ben geobsedeerd door schoenen. Eigenlijk niet zomaar door schoenen, maar door het ruiken aan leren schoenen. En dan niet die geur van nieuw leer, maar het liefst schoenen die al jaren gedragen zijn. Het echte probleem kwam pas aan het licht toen mijn vrouw aan het shoppen was met vriendinnen. Ik ben naar haar schoenenkast gegaan en aan haar schoenen gaan ruiken. Toen mijn vrouw thuis kwam, lag ik op de grond tussen al haar

schoenen, met haar oudste pumps voor mijn neus, terwijl ik diepe halen nam. Zij heeft mij gedwongen toen hulp te gaan zoeken. Ze woont nu ook tijdelijk bij een vriendin van haar, totdat ik mijn drifts onder controle heb."

"Goedzo, wat fijn dat je er zo open en rustig over kan vertellen. Dat was enkele weken geleden nog wel anders. Mevrouw Everest, zou u ons uw verhaal nu willen vertellen"

"Uhmm, ja, als het moet. Ik-ik heb altijd al een ob-ob-obsessie gehad voor de Mount Everest. Ma-maar niet om hem te be-beklommen, maar om hem te ver-ve- ve-vernielen. Als ik die berg zie, dan kan ik eigenlijk enkel denken aan het vernietigen van die berg. Ik weet nog niet hoe, met dynamiet of met een pikhouweel, langzaam of in één keer. HET MOET KAPOT, het zal kapot gaan. Het zal het zal het zal het zal het zal.... Kapot kapot, grote stofwolken, rondvliegende stenen. GEWELDIG."

"Pardon, broeders, zouden jullie mevrouw Everest mee

willen nemen, ze heeft weer een aanval."

Op dit moment wordt mevrouw Everest daadwerkelijk verwijderd. Ze is in een tijdelijk isolement gezet om rustig te worden. Groepsgesprekken zijn hierna niet meer voor haar gebruikt. Intensieve individuele therapie is de nieuwe remedie.

"Ahum, Mr. Todd zou u willen verder gaan? Uw verhaal is een zeer interessant verhaal."

"Dank u dokter. Uhm, ik ben een kapper. Maar mijn obsessie voor kappen is te ver gegaan. Ik kan er niet tegen als mensen gezichtshaar hebben. Dat begon gewoon met het weghalen van baarden bij mannen. Na een tijdje haalde ik bij zowel mannen als vrouwen hun wenkbrauwen weg. Klanten werden boos en bleven weg. Mijn zaak ging failliet. Dagenlang heb ik thuis gezeten. Flessen wijn weggezopen en gedaan alsof er niets aan de hand was. Dit was uiteraard een leugen. Toen ging ik weer de straat op. Ik kapte altijd mensen met een open scheermes. Zo'n mooi ouderwets geslepen



Als kikkerschutters niet tijdig geholpen worden kan het uit de hand lopen.

Januari - Maart 2012, Akta Nokturna

mes, dat opengeklapt wordt om te gebruiken. Ik hield hem nog steeds scherp. Ik kon me na een tijdje op straat niet meer beheersen. Ik stapte op een man af, trok mijn mes, en schoor zijn wenkbrauw af. Daarop gaf hij me een klap en schold me uit voor gek, idioot en nog veel meer dingen. Maar toen ik die voldoening weer voelde kon ik niet meer stoppen. Ik moest meer scheren. Ik moest. Bij een man met een enorme baard ging het mis. Per ongeluk, in mijn haast, sneed ik zijn keel door. Ik ben opgepakt door de politie. De rechter heeft mij opgelegd tot therapie. Hij had trouwens een prachtige baard. Die had ik met alle liefde af willen scheuren. Dokter, wilt u toevallig een scheerbeurt?"

"Nee dank u, Mr. Todd. Als laatste Mr. Leap, zou u zo vriendelijk willen zijn om uw

obsessie met ons te delen. Ik weet dat het uw eerste groeps gesprek is. Daarom had ik u ook als laatste ingedeeld."

"Ik wil het wel vertellen, maar de rest alvast waarschuwen. Mijn obsessie wordt vaak als wreed gezien. Maar ik kan er gewoon niks aan doen *snif snif*. Ik weet zelf dat het ook wreed is, maar het moet gebeuren. Sorry, het spijt me zo *snif, snif*."

"Mr Leap, wilt u ons alstublieft uw verhaal vertellen, in plaats van u te verontschuldigen."

"Ja dokter. Mijn obsessie is het afschieten van kikkers met een katapult. Als ik ergens naast de weg een kikker zie, pak ik hem op en schiet hem af met de katapult die ik altijd voor dat doel bij me heb. Vroeger liet ik de katapult thuis liggen, toen nam ik de kikkers mee

naar huis. Ik schoot ze boven uit het raam. Zoals ze vliegen, gracieus, prachtig. Totdat ze neerkomen. Dat overleefden ze niet. Het was na enige tijd een waar bloedbad van kikkerlijfjes achter mijn huis. Toen ben ik ze gewoon onderweg gaan afschieten. Niet kijken of ze goed neerkwamen, maar enkel het vliegen van de kikkers. Kikkers zouden nooit grondgebonden hoeven te zijn. Ze zouden moeten vliegen. Daar zorg ik voor. Maar kikkers kunnen niet vliegen, dit gaat altijd fout. Altijd fout, altijd fout. Het spijt me zo, ik weet dat wat ik doe vreselijk is. Het is dierenmishandeling. Ik wil er ook van af komen *Bwuhuhuhuhu*."

"Rustig maar Mr. Leap, hier heeft u een zakdoek. Huilt u maar rustig uit. Het is goed, het is heel dapper dat u hier uw verhaal heeft durven doen

voor deze mensen. Bedankt allemaal voor uw bijdrage aan dit gesprek. Volgende week gaan we weer verder. Tot die tijd heb ik nog de gebruikelijke afspraken met jullie. Mochten jullie nog wat te drinken willen, buiten de ruimte staat koffie en thee."

Dit was een redelijk normaal gesprek met een groep van geobsedeerde mensen. Nu wil ik jullie graag een geheim vertellen. Ik heb zelf ook een obsessie. Een obsessie voor de obsessies van andere mensen. Daarom ben ik psychiater geworden. Om te kunnen luisteren naar de obsessies van anderen. Heerlijk is dat. Hopelijk kunnen jullie veel leren van dit gesprek. Tata.

[SB]

Regenachtig Pasen in Schijndel '12

Een festival kent vele kan ten. Voor de bezoekers is het een uitje met vrienden en geliefden, lekker kamperen, drank en goede muziek. Voor de medewerkers is het een hoop concentratie, uithoudingsvermogen en het gevoel met collega's een familie te zijn. Dat vertelde één van de backstage coördinatoren, Fabian, mij in ieder geval. Hij en de andere backstage coördinatoren doen dit al jaren en hebben onderling veel saamhorigheid opgebouwd. Vanuit een vereniging vrijwilligen op een festival is 'best of both worlds'. Het vergt concentratie en uithoudingsvermogen tijdens je shifts, maar je kan tussendoor ook van optredens genieten en na de shifts is er de mogelijkheid gratis bier te drinken en wij kamperen ook op het terrein. Toegegeven, het weer kon beter, los daarvan was het supertof om weer mee te maken. De zusjesverenigingen waren natuurlijk ook aanwezig en dat maakte het nog gezelliger. Het is helemaal geweldig dat vanuit de organisatie teruggekoppeld is dat we ons werk met veel enthousiasme hebben gedaan en dat we tevreden over onszelf kunnen zijn.

Paaspop is meer dan drie decennia geleden begonnen met één podium, nog

geen honderd mensen, modder en wat geiten. Het is bijzonder om stil te staan bij hoe dat is gegroeid tot wat het tegenwoordig is: een festival dat eer doet aan bijna alle muzikale genres (behalve klassiek), een media dorp en ruim 51 000 bezoekers. Wij kregen een kijkje achter de schermen omdat wij als backstage medewerkers 'all area' bandjes droegen. Wat mij opviel, was de vriendelijkheid van mensen, ondanks de stress die een festival kan meebrengen. Dit was vorig jaar soms wel anders, denkende aan Anouk en haar diva gedrag. Eén gebeurtenis wil ik niemand onthouden. Op het medewerkersfeest op zondag was het weer raak: een royale voorraad aan bier, een dj die leuke hitjes draaide, mensen die op tafels dansten. En toen. De stroom viel uit. Tot mijn grote verbazing begonnen mensen te zingen. 'Waar is het feestje? Hier is het feestje!' 'Het is stil aan de overkant.' 'Dan denk ik aan Brabant want daar brandt nog licht..'. Echt schitterend. Toen de stroom weer aanging, ging het feest gewoon door.

Ik denk dat ik voor iedereen spreek als ik zeg dat we volgend jaar graag weer mee kunnen helpen, feesten, zuipen!

[NN]



Het PURE GENOT van LUCA CONSOLI Verslag van een Salonavond

‘Genieten is belangrijk,’ zegt Luca Consoli terwijl hij rondkijkt in de kring studenten die zich om hem heen heeft verzameld. Hij zit op een van de barkrukken in de borrelruimte van de Villa, naast zich een stapel boeken en een glas wijn. Het is een nieuwsgierige groep geïnteresseerden die naar de Salonavond is gekomen. Hoe kan het ook anders, met de aankondiging dat we een verhaal te horen krijgen over genot?

De vrolijke Italiaan begint te vertellen hoe hij in hemelsnaam in Nijmegen terecht is gekomen. Na zijn studie Natuurkunde in Modena kreeg hij een plaats aangeboden om te promoveren aan de Radboud Universiteit; zijn onderzoek naar snaartheorie markeerde het begin van zijn carrière. Nu is Consoli als onderzoeker en filosoof verbonden aan de RU. Een leuke baan, inderdaad. ‘Wetenschappelijke problemen oplossen is immers ook genieten!’ En zo zijn we terug op het onderwerp van de avond.

In het westen hebben we vooral een lichamelijke associatie met genot. Lust – Consoli spreekt het woord bijna minachtend uit. Want wat is genieten dan eigenlijk? Als het te maken heeft met het lichaam, wat dan is het belangrijkste dat we in ons lichaam stoppen? Juist, voedsel. Wat we eten, heeft alles te maken met onze afkomst en cultuur. We eten nooit alleen om biologische redenen. Door wat je eet, bouw je aan je identiteit als mens. ‘Eten is het moment waar *nature* en *nurture* bij elkaar komen,’ stelt Consoli. ‘Daarom maakt voeding ons tot wie we zijn. Alle dieren voeden zich, maar de mens eet. Daar ligt het verschil, dat maakt eten de basis van onze cultuur.’

Duidelijke taal. Maar hij gaat verder. ‘Wie van jullie eet er wel eens alleen?’ vraagt hij, en een paar handen gaan aarzelend om hoog. ‘Dat

is niet leuk, hè? Niemand houdt ervan om alleen te eten. De gemeenschap is namelijk fundamenteel voor wie we zijn; de mens bestaat immers alleen als verband. En als je samen met anderen hetzelfde eet, deel je iets fundamenteels. Denk maar aan de eucharistie in de katholieke kerk.’

Er gaat een golf van herkenning door de groep als Consoli vertelt over zijn eerste jaren in Nijmegen, toen hij als student woonde op een van de gangen van Vossenveld. ‘Ik ben die eerste tijd enorm vermagerd. Geloof me, geen vrienden hebben is een goede manier om af te vallen.’

Mensen die leven om te eten, om te genieten, worden al gauw bestempeld als hedonist of decadent. Consoli vindt dit flauwkul. ‘Omdat eten nou eenmaal nooit alleen biologisch gefundeerd is, zijn we veroordeeld decadent te zijn.’ Zo begint hij te praten over smaak. Consoli is namelijk lid van de *slow food*-beweging, een organisatie die vindt dat voedsel lekker, puur en eerlijk moet zijn. ‘Smaak heeft een morele waarde, op dezelfde manier waarop milieu en *fair trade* morele waarden zijn.’ Hij legt uit hoe we in de rechtvaardiging van ons voedsel vaak geneigd zijn smaak ondergeschikt te maken aan milieu en eerlijke handel. Onterecht, volgens hem. ‘Smaak is fundamenteel voor de mens, en zou daarom ook een volwaardig moreel begrip moeten zijn. Je wordt er vrolijk van, je krijgt er een opgelucht gevoel van...’ hij zucht diep. ‘Dat is toch ook van waarde? Trouwens, samen van smaak



Slow food, easy hunting

genieten verbindt mensen met elkaar. Je wordt er dus een beter mens van.’

Wat volgt is een verhaal over de huidige westerse ethiek versus de deugdethiek van Aristoteles. Kort samengevat is het verschil tussen die twee dat in de westerse ethiek het goede wordt bepaald door het volgen van regels (dus: *hoe verricht ik goede handelingen?*), terwijl de deugdethiek vraagt: *hoe word ik een goed mens?* De redenatie daarachter is dat een goed mens vanzelf goede handelingen verricht. Consoli benadrukt dat deugzaam niet hetzelfde is als kleinburgerlijk. ‘Je bent juist op zoek naar excellentie.’ Dan komt hij op het terrein van de wetenschapsethiek. Consoli legt zijn publiek een interessante casus voor. ‘Ik ken studenten die protesteren tegen raketten, maar vervolgens programmeur worden voor een bedrijf, en codes gaan schrijven waarmee diezelfde raketten worden bestuurd. ‘So what?’, zeggen ze dan. Maar dat klopt natuurlijk niet.’ In dezelfde lijn noemt hij de drogreden dat “omdat iets nou eenmaal zo is, het zo hoort te zijn.” ‘Zo’n Paleo-dieet is

misschien puur genetisch gezien het beste voor ons, maar het is nog maar de vraag of het daarom ook zo *hoort*. Worden we er ook een beter mens van?’

De avond vliegt voorbij en in no-time is het na middernacht. Het gesprek gaat verder dan in een verslag te vatten is en aan het eind van Consoli’s betoog vormt zich een discussie die steeds verder afdwaalt, maar daarom niet minder interessant is. Nadat we afscheid hebben genomen van de filosoof – ‘dit is de leukste manier van college geven, met een select gezelschap en een glas drank in de hand!’ – praten een aantal leden nog een tijdje na. Mijn hoofd suist van alle nieuwe gedachte over smaak, en *slow food* en moraliteit. Nogmaals, te veel om hier te vertellen, maar ééntje kan ik jullie toch niet ontzeggen: ‘Waarheid kun je net zo goed op je bord vinden als in de kwantummechanica.’

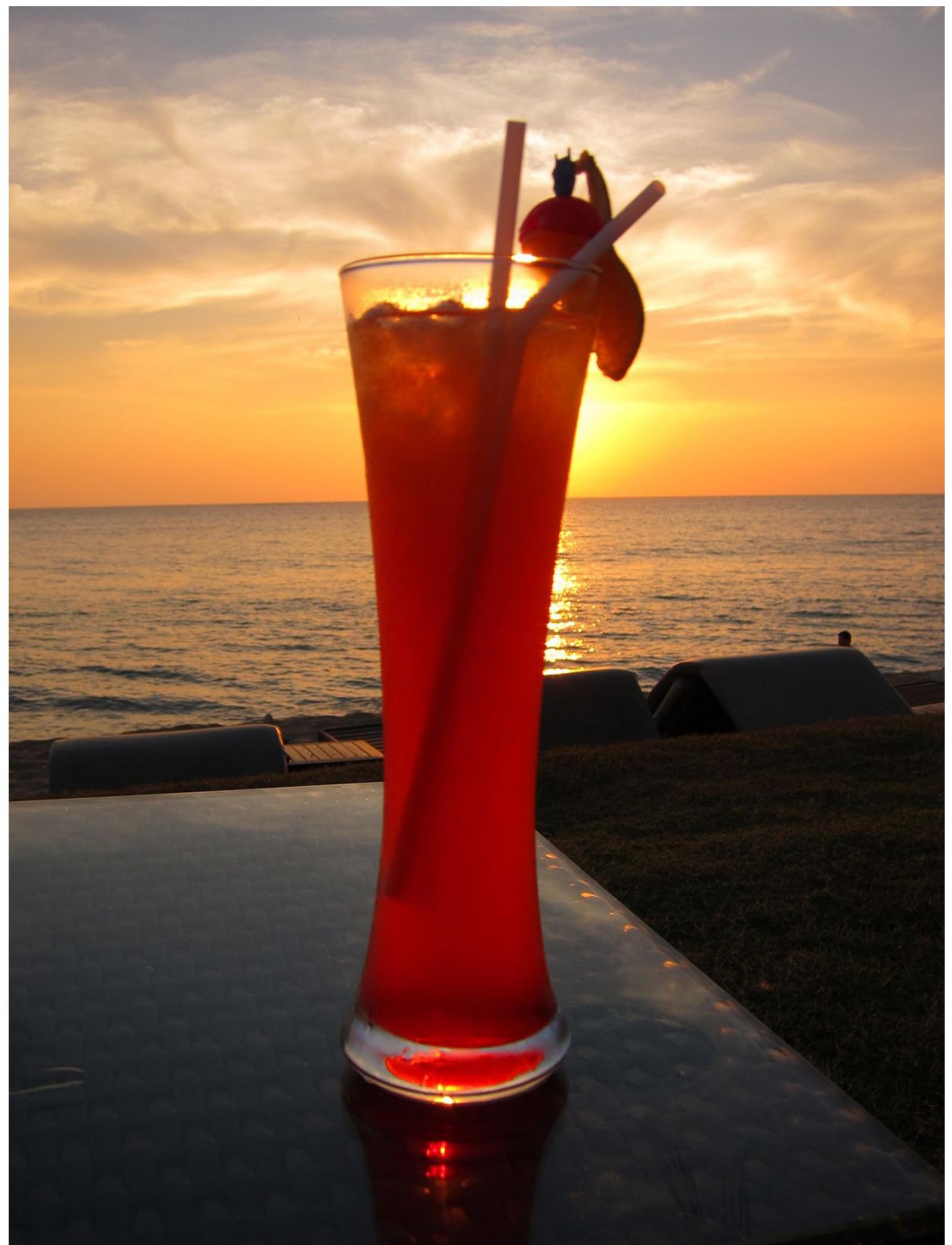
[SG]

Villapolitiek: Taskforces te over

Na de besprekingen over intro, villazaken en ander ongein, was het tijd om over te gaan naar het Villafeest. We hebben er nog slechts één kunnen organiseren dit jaar, terwijl dat er eigenlijk al twee hadden moeten zijn. We bespraken twee data, voor de zekerheid, zodat indien tentamens of Beestfeest ongelukkig zouden vallen, we altijd nog zouden kunnen uitwijken naar de andere. Dat bleek uiteindelijk ook nodig te zijn. Maar een bepaalde vereniging dacht dat die tweede optie ook wel handig zou zijn voor het oprichtingsfeest van een of ander disputje. Toen we daar achter kwamen, zijn ze zoals gewoonlijk weer eens moeilijk en principieel gaan doen. Uiteindelijk gingen we overstag en hebben we besloten om een nieuwe datum te gaan plannen.

[sarcasm]Uiteraard kan een Villafeest niet georganiseerd worden zonder dat daar veel mensen aan meewerken.[/sarcasm] Vandaar dat we een *Taskforce* in het leven moesten roepen. Het thema hadden we als pandoverleg al wel besloten, namelijk *De Tequila Sunrise Party*. Vandaar dat de Taskforce een voorvoegsel kreeg; tequila. Zo onstond dus de *Tequila Taskforce* ofwel TT. Deze gaat zich bezig houden met de aankleding en promotie van het feest. [corporale tongval]Supermooi[/corporale tongval] natuurlijk, maar eigenlijk is het niet meer dan een groepje mensen dat een feestje organiseert.

De naam Taskforce wordt tegenwoordig ook voor elk wissewasje gebruikt. Naast de TT is er de Taskforce van de USR om meer plaatsen voor posters te creeren. Niets ten nadele van de mensen die er in zitten, vaak wordt de term ook met een



knipoog gebruikt. Maar soms lijkt het er op dat we allemaal een beetje aan het doordrijven zijn.

Die obsessie om alles een naam te geven en 'professioneel' te benaderen zie ik niet alleen terug in de Villa, maar ook binnen KN. Natuurlijk is enige vorm

van professionaliteit noodzakelijk, maar laten we vooral niet vergeten dat we allemaal mensen zijn en dat we het allemaal vooral gezellig willen hebben. Als iets een keer niet lukt is dat 'jammer', proberen we het de volgende keer wel beter te doen en lachen we er diezelfde avond nog om onder het genot van een

bier. Om deze gewaarwording te bewerkstelligen stel ik voor de TEUG op te richten. Die Taskforce Eintracht Und Gemütlichkeit.

[KB]

WAT IS JOUW OBSESSIE?

Passies, obsessies... eigenlijk is de scheidslijn tussen die twee maar flinterdun. Bij Karpe Noktem zitten veel leden met bijzondere interesses. De een ligt graag in bed met katten, de ander rent liever door het bos terwijl hij elven afslacht, en weer een ander lid wordt gelukkig van een knipbeurt bij Kinki Kappers. In deze Akta vertellen Joene, Yurre, Sara, Chaim en Stan je over hun passie... of is er hier sprake van obsessies? Oordeel zelf!

Joene: whiskey

"Whiskey betekent voor mij genieten. Lekker rustig op de bank voor de open haard met goede muziek aan, of gezellig de hele avond met een paar vrienden aan tafel zitten. Zo kan ik echt tot rust komen. Ik vind het heel bijzonder hoeveel verschillende dingen je kan proeven in een slok goede

whiskey, en de geur... Elke keer dat je het drinkt, kun je weer iets anders proeven.

Mijn passie is begonnen toen ik van vrienden een kaartje kreeg voor een whiskey-evenement. Daar heb ik de hele middag goede whiskeys geproefd. Toen ik vervolgens thuis kwam, vond ik de flessen die ik thuis had staan niet meer te drinken. Ik ging naar Versailles [slijterij in de Lange Hezelstraat, red.] om te kijken wat ze daar allemaal hebben, en was meteen verkocht. De variatie aan whiskeys is groot.

Als ik bij Versailles binnenloop, ben ik daar behoorlijk wat tijd kwijt. Het is altijd leuk om even te kijken of ze iets nieuws hebben, en meestal blijf ik ook een tijdje hangen om met de eigenaar te praten. Lezen over whiskey doe ik niet



veel; ik heb wel een paar boeken maar die gebruik ik vooral als naslagwerk. Ik doe liever zelf ervaring op. Het grootste nadeel aan mijn passie is dat het geld kost. Een goede fles whiskey is wel wat duurder dan reguliere whiskeys... Aan de andere kant is het wel zo dat zo'n fles lang mee kan gaan. Tenzij je natuurlijk vrienden over de vloer krijgt! Dat maakt ook niet uit hoor, het is toch weer een hoop gezelligheid."

Sara: haarstijlen

"Mijn kapsel onderscheidt me van andere mensen. Als je maffe kleding aan doet, kan dat gewoon voor een keertje zijn, terwijl het veel definitiever is als je iets gedurfds doet met je haar. Je kan niet doen alsof je *niet* apart bent. Mijn haar laat zien wie ik ben, waar en wanneer dan ook. Ik wil niet zeggen dat het mijn identiteit bepaalt, maar het laat wel zien wie ik ben en waar ik voor sta. Bijvoorbeeld toen ik het logo van Karpe Noktem in mijn haar had geschorst. Dat liet zien dat ik gek ben op KN en echt voor mijn bestuursjaar ging. Daarbij vroegen mensen ook altijd waar dat uiltje voor stond, dus het was ook een stukje reclame."

Op mijn 14e mocht ik model zitten bij Kinki Kappers en ik wilde toen heel graag een

hanenkam. Dat mocht niet van mijn moeder, maar de kapster luisterde naar mij en ik kwam thuis met die hanenkam. Daar heb ik toen anderhalf jaar mee rondgelopen. Mijn moeder was vervolgens wel zo cool om hem iedere twee weken bij te scheren, en te helpen met het overeind zetten ervan voor speciale gelegenheden. Daarna vond ik dat ik m'n wilde harren wel ontgroeid was, en heb ik een tijd lang met 'gewoon' haar rondgelopen. Maar twee jaar geleden ging ik steeds beter in mijn vel zitten, en daardoor durfde ik ook meer met mijn haar. Dat beviel zo goed dat ik steeds iets extremer wilde; als je eenmaal iets gaafs hebt gedaan, heb je iets nog gavers nodig om dezelfde kick te krijgen. Op die manier



is het dus een soort verslaving geworden.

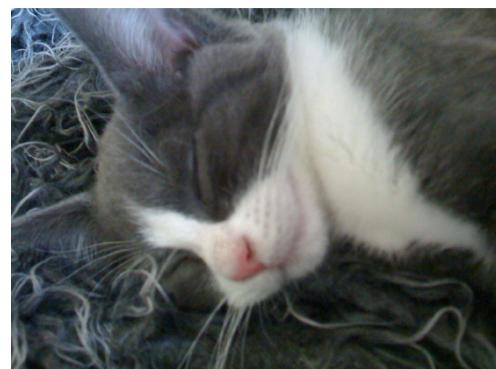
Toch ben ik minder met mijn haar bezig dan je misschien zou denken. Kinki is namelijk erg duur... Nou ja, het is het geld zeker waard, maar ik kan het me niet veroorloven om elke keer naar Kinki Kappers te gaan. Ik moet er echt geld voor opzij zetten en kan hierdoor helaas niet elke maand iets anders geeks doen. Wel denk ik vaak na over nieuwe kapsels. Als ik dan iemand tegenkom met een haarstijl die ik ook wil, ga ik verzinzen hoe ik daar mijn eigen draai aan kan geven.

En nadeel aan een apart kapsel is dat het lastiger is om werk te krijgen. Zeker toen ik dat half kale hoofd had. Daarom laat ik het nu ook weer aangroeien. Maar als je het durft, is experimenteren met kapsels een gave manier om je te uiten. Als het je niet bevalt groeit het wel weer aan. Dan doe je tot die tijd gewoon een muts op!

Chaim: de Middeleeuwen

"Mijn interesse in de Middleeuwen is een combinatie van werk en hobby. Ik ben een tijd lid geweest van een vereniging voor Europese krijgskunsten. De re-enactment die we daar deden, richtte zich op de Late Middeleeuwen. Daardoor ben ik me gaan inlezen en zo zijn mijn interesse en kennis gegroeid. Als er een Middeleeuws weekend komt, ben ik vaak al enige tijd van tevoren bezig met koken of kleding maken. Zonder die weekenden zag mijn leven er vast een stuk saaier uit... Het enige nadeel aan deze hobby is dat het best prijzig kan zijn. Trouwens, binnen Karpe Noktem heeft men volgens mij de indruk dat dit mijn enige interesse op het gebied van geschiedenis is. Dat is een fabel – de Holocaust was ook best interessant."

Paul: katten



"Een leven tussen katten is zonder twijfel prettiger dan een leven zonder. Katten zijn namelijk ideale speelkameraden en gezelschapsdieren. Zonder hen zou de wereld een troosteloze boel zijn. Niet meer urenlang wegdrömen met een gezellig spinnend beestje, geen rondrennende kittens meer die achter dingen aарrennen, geen kopjes en masserende kattenvoetjes meer -zo'n wereld zou geen fijne plaats meer zijn toch? In het ergste geval zouden mensen met *honden* genoegen nemen. Dat ongedierte zou ik met het grootste genoegen zorgvuldig onder de hak van een laars vermorzelen.

Mijn passie voor katten heeft zich ontwikkeld doordat mijn ouders besloten twee gruwelijke monsters van het type *Canis lupus familiaris* in huis te nemen [honden, red.]. Deze wangedrochten deden weinig anders dan hels kabaal produceren. Hun kreten gingen door merg en been. Telefoneren, televisie kijken of converseren werd bijkans onmogelijk gemaakt. De domste van de twee probeerde zelfs regelmatig zijn eigen spiegelbeeld in de ruit weg te blaffen. Nou, ik kan je vertellen, dat is geen lolletje op een vrije zaterdagmorgen. Al mijn pogingen om deze mormels te leren liepen op niets uit. Ze zagen me niet staan of hoorden me niet op luide toon commanderen. Toen ik op de campus van de Universiteit Twente ging wonen, maakte ik kennis met katten. Je hoeft slechts de voordeur open te zetten of zo'n nieuwsgierig wolbeertje zoefde naar binnen. Ze konden ons tot diep in de nacht gezelschap houden en in plaats van bruut gebulder hoorden we slechts het zachte spinnen van een tevreden knuffelbeestje. Deze dieren hadden nooit te veel aandacht en soms

vochten we bijna om bij wie ze op schoot mochten zitten. Meer dan aaien, buikkriebelen en af en toe een schoteltje melk en een knuffel hadden ze niet nodig en hun genoegen straalde af op iedereen. Kattenhaters straften zichzelf zinloos met hun ergernis, maar ik stond natuurlijk pal achter mijn nieuwe huisgenootjes! Het moet wel gezegd worden dat sommige nauwelijks nog naar huis gingen, maar dan moet hun baasje maar beter voor ze zorgen.

Zelf heb ik geen kat omdat ik nogal veel van huis ben, en inloopkatten zoals in Twente zijn er ook niet meer. Ik moet er maar genoegen mee nemen als ik op bezoek ben bij iemand die wel het voorrecht heeft een poezebeest in huis te hebben. Maar dan laat ik me ook van mijn beste katminnende kant zien tot ze allen moegespeeld in hun mandje bij de kachel liggen te soezen!

Kat en mens vormen een perfecte symbiose. Door de kat te plezieren, plezert de kat zijn baasje en dat zorgt bij beiden voor een euforisch genoegen. Een rustgevender geluid dan het spinnen van een poes is nauwelijks te bedenken. Katten brengen niets dan vreugde en vereisen aan onderhoud niet veel meer dan aaien, knuffelen en kriebelen en af en toe een snoepje of iets waar ze op kunnen jagen. Als tegenprestatie zullen ze je eindeloos gezelschap houden en je opvrolijken op momenten dat het leven je even tegenzit. Ik mis katten als ik ze niet om me heen heb. Wel heb ik wat zichtbare krassen op mijn rechterpols van een eenkennige kat met een kort lontje.."

Stan: LARP

"Larpen is voor mij een manier om me even terug te trekken uit het dagelijks leven en me in een andere tijd en wereld te wanen. Met maliënkolder en een *double-bladed dual*



wielded axe stort ik me in een groep elven en zo schud ik even alle zorgen van me af.

Voordat ik begon met studeren ging ik zo'n 4 a 5 weekenden per jaar larpen. Daar heb ik helaas momenteel de tijd niet meer voor. Ik ga nu 2 weekenden per jaar. In de winter ben ik veel bezig met het bedenken van plot, formuleringen voor betoveringen en ideeën voor kostuums. In de zomer ben ik bezig met 'knutselen'; denk bijvoorbeeld aan een maliënkolder in elkaar zetten, wapens maken en het oefenen van gevechten. Zonder larp zou mijn leven een stuk saaier zijn. Dan zou ik de hele winter iets anders moeten doen, en zou ik me in de zomer niet kunnen vermaken met het slaan van elven.

Naast de bekende nadelen van tijd en geld die deze hobby kost, vind ik het jammer dat mensen vaak een negatief beeld hebben van larp. Als ik zeg dat ik larper ben, krijg ik vaak een lachende reactie, terwijl mensen het wel leuk vinden klinken als ik het verder uitleg. Larp is een mooie manier om even met andere dingen bezig te zijn dan je dagelijkse leven. Je bent buiten, in de natuur, en je bent ook nog fysiek bezig. Maar het mooiste is toch wel dat je elven kunt slaan met een latex zwaard."

Yurre: lantaarnpalen

"Als klein kind had ik iets met lantaarnpalen en buslijnen. Voor de niet-Arnhemmers onder ons: Arnhem kent als een van de weinige steden een trolleybusnetwerk. Een trolleybus moet je je voorstellen als een stadsbus die aan een lijn rijdt zoals een tram. Op elektriciteit dus. Ik vond ze fascinerend. Altijd keek ik geïntrigeerd naar hoe de lijnen boven de weg liepen en waar de bevestigingslijnen aan vastzaten – lantaarnpalen, speciale buslijnpalen, muren, et cetera. Lantaarns waren al even interessant. Je had meerdere typen, ieder met een eigen 'gezicht'. De lantaarns in onze straat hadden een lange, hockige lamp met een gelijkvormige afdekking erboven, wat

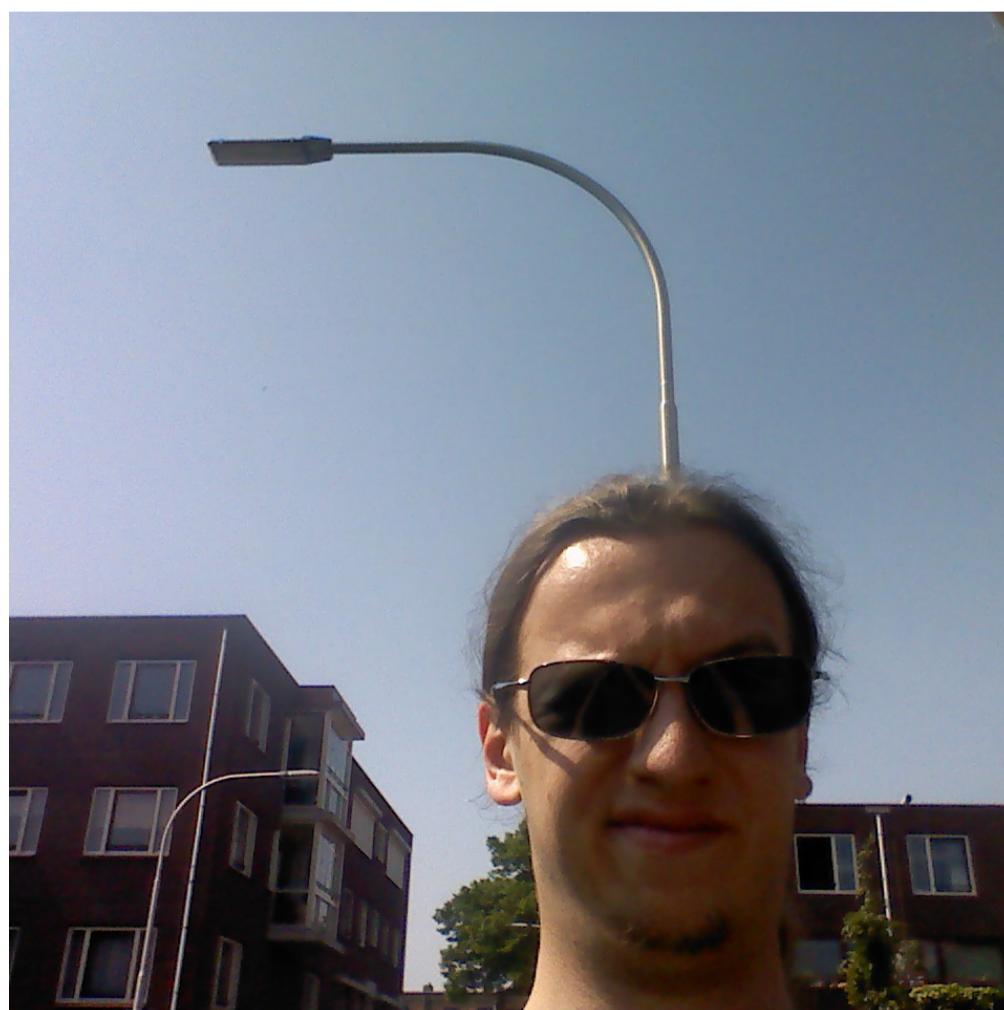
ze het uiterlijk van een dinosaurusbek gaf. Anderen hadden alleen vooraan een kleine ronde lamp, die oplichtte als een soort onderkin. Bij weer andere zat de lamp verstopt onder de 'kop' van de lantaarn, een beetje zoals de bek van een tapir. Als kind kende ik alle lantaarns van Arnhem en gaf ik ze ook karaktereigenschappen – sommige waren 'kwaadaardig', andere juist vriendelijk en weer andere waren gewoon 'gewoon'. Wanneer ik een kaart van de stad te pakken kreeg tekende ik langs iedere straat een reeks lantaarns en voorzag ik de grote wegen ook van buslijnen. Als dat geen obsessie is!

Zoals de meeste jongens van mijn leeftijd raakte ik na het zien van *Jurassic Park* ook zeer geïnteresseerd in dinosauriërs. Alles wat ik keek, las en speelde had daarna met dinosauriërs te maken – ik keek *Jurassic Park* en had deze vervolgens op video, hierna volgde *Walking With Dinosaurs* op tv, speelde *Dino Crisis* op de PlayStation en las hoofdzakelijk dinosaurusboeken. Ik tekende ook alleen maar dinosauriërs, hele blocnotes vol. Ik maakte zelfs korte filmpjes met mijn enorme voorraad speelgoeddinosauriërs. Door wat ik er allemaal over las wist ik ook enorm veel over dinosauriërs, zoveel

dat ik in musea niet meer de moeite nam om de informatiebordjes te lezen. Jarenlang vertelde ik op school dat ik palaeontoloog wilde worden. Inmiddels studeerde ik geen palaeontologie maar politieologie, dus het is allemaal wat minder heftig geworden.

Google Calendar is een wat recentere obsessie van mij. Het is heerlijk! Ik gebruik nu nooit meer een papieren agenda. Niets is fijner dan een mooi en duidelijk overzicht van je agenda op een computerscherm, al helemaal sinds ik het ook kan synchroniseren met mijn mobiele telefoon. Zodoende ben ik een nog obsessievere planner geworden dan ik al was. Ik zeg "obsessief" omdat ik – dat zeggen anderen althans – wel erg vaak naar mijn mobiel aan het kijken ben om mijn agenda in de gaten te houden. Vergeet ik niet iets? Is er niet net een herinnering verstuurd door mijn telefoon? Dat mijn e-mail ook via mijn telefoon gaat helpt natuurlijk ook niet. Gelukkig is dit wel een erg functionele obsessie, want ik vergeet nooit een afspraak!"

[SG, YW]



Column

De nasmaak, deel 13: USR

Zoals de universitair studerende tak van KN al vagelijk ergens in de wandelgangen zal hebben gehoord, komen de verkiezingen voor de universitaire studentenraad er weer aan: ons favoriete clubje bijeengeharkte bobo's uit het who's who van actief, studerend Nijmegen.

Het Nijmeegs studentenlandschap is grappig. Hoewel we een relatief klein 'studenterverenigingsleven' hebben, weten onze corporale vrienden het toch ver te schoppen in (lees: onrepresentatief) veel invloed uit te oefenen op de studentenpolitiek. Het is net alsof ze lijden aan een ononderdrukbaar drang naar cv-neukerij.

De alom geveinsde verbazing over het feit dat de kieslijsten voor de USR overstromen van de omhooggevallen ex-Carolus-bestuursleden en andere jasje-dasjetypes, toont ons feitelijk het ware probleem: we willen graag vertegenwoordigd worden door idealisten. Maar die zijn er nou eenmaal niet zoveel. En de idealisten die er zijn, worden lid van AKKU, halen hun biologische broccoli bij AKKU en laten zich verkiesbaar stellen op de lijst AKKURAATD. Eerdere pogingen om dit evenwicht te verstören - oprichting van de lijst asap - resulteerde in het bestaan van nog een ballenlijst. Want ja, ballen: dertien in een dozijn, en er zijn er toch genoeg van.

Over de zin en onzin van medezeggenschap is al veel gezucht en gesteun geuit. Waarom we ons eigenlijk nog bezighouden met deze weinig productieve 'hobby's' is velen een raadsel. Dit is ook niet onredelijk: lobby en gehielentlik van de student lijken steeds minder uit te maken op universiteiten die zich beginnen te gedragen als op winst en goede kwartaalcijfers beluste bedrijfjes.

Wat echter nog steeds de boel op stelen zet, is een goede rel. De door studenten - uit onze eigen gelederen nog wel! - geopenbaarde, grootschalige beveiligingslekken in de universitaire infrastructuur getuigen hiervan. Idealisme, en een actieve, wellicht zelfs oproer zaaiende houding zijn de laatste wapens van de betrokken student.

Om af te sluiten: we hebben niet ieder jaar een KN-lid als lijsttrekker. Maak gebruik van die kans.

VERSTILDE PASSIE

OBSSESSIES - DEEL

I've been thinking too much about you
See the sunset with no sleep at all
Constantly thinking about you
And I can't get through this at all
Trentemøller - 'Moan'

Snel, een sigaret. Aansteker, vuur, inhaleren.
Denkpauze, eindelijk. uitblazen.
Herhalen, kom op, weer inhaleren.
Liever nog de毒性的な匂いをもう一度。あなた。
uitblazen. Kut, dan maar weer een fles wijn opentrekken.
Glas, het geluid van volschenken. Je keel open zetten.
Toxische walmen en zurige substanties. De lichtelijke duizeling.
Een glimlach sinds uren. Wat maakt het ook uit.

Waarom ook zou ik me schamen voor dat ik over je droom?
Dat ik veel te veel van je weet omdat ik veel te goed op je let?
Het is niet erg dat je mij wel ziet, maar dat je blik niet blijft hangen.
Gelukkig weet niemand het verder, anders wordt alles uit proportie getrokken.

Ik steek weer een sigaret op. Kettingroken is goede bezigheidstherapie. Niet denken aan studie, niet denken aan jou, niet denken aan de toekomst. Gewoon nu en hier. Roken en drinken. Drinken en roken. Drogen en rinken. Ik hoop als ik moet kotsen dat ik jou dan mee naar buiten gooい.

*Maar dan blijf ik leeg achter, dus blijf nog maar binnen.
Ik kan me niet meer herinneren wie ik precies was voordat ik jou kende.
Maar het is niet erg, want niemand weet het verder. Een geheim met mezelf.
Iemand biedt me een shotje aan. Waarom niet. Aanmoedigende glimlach, nog meer shotjes.*

(...)

Ik word wakker naast de shotjes-man.
Mooi, dan denken mensen dat ik wat doe met mijn liefdesleven.
Hij zal wel trots gaan vertellen aan iedereen die het wil horen.
Ik steek nog een peuk aan.
Ik wil vergeten dat ik steeds met mijn ogen dicht dacht aan jou. Tijdens. Inhaleren. Uitblazen.
Zijn blik is om te kotsen, maar ik doe gewoon alsof ik een kater heb.
Hij vraagt of we nog eens zullen afspreken.
What's the fucking point?! schreeuwde hij vanbinnen.
Hij ziet toch slechts een zwakke afvlakking van wie ik echt ben geweest.
Wat voor rare gast is hij dat hij dat vage schijnsel aanziet voor een schitterend licht?!

Ik ben een dimlicht nu. Soort zoekt fucking trieste soort. Is hij ook een dimlicht?

Gadverdamme ik wil geen dimlicht.

*Ik wil schijnen als de zon met jou samen, als een eindeloze kristallisatie.
Thuis maar weer gaan roken dan.*

Je weet niet wat je ziet,
je gelooft niet wat je hoort
deze plaat had ik nog niet
- hij is bijzonder zoals je ziet

Bladeren tussen de hoezen
op zoek naar de juiste, degene, naar jou
Deze muziek heeft weliswaar zijn catchy momenten,
maar het is de grille onkenbaarheid die me fascineert
Klanken die zijn verdwenen,
een sound die stiljetjes is begraven
Milde folk met een warme galm,
licht overstuurde orgels in ongrijpbare ritmische landschappen,
bedwelmende rhythm-and-blues die vocalen met een licht afwezige
bezieling afdwingt,
serene psycho-beat, stille ruimtereis,
abstract klankblad
Mijn aandacht wordt opgezogen in een zwart gat dat om zijn eigen as
draait,
alsof ik afdwaal in het donker,
een vierdimensionale reis naar een verleden,
waarin unieke mensen werden vastgelegd op een uniek ogenblik in de
tijd
Elke take een enkele kans om het te doen zoals je het doet, elke noot
een momentopname,
allen ondergedompeld in de gedeelde artistieke intentie die de tijdsgeest
lijkt te dragen
Ik ben er bij.

*Je weet niet wat je ziet,
je gelooft niet wat je hoort
deze plaat had ik nog niet
- het is een wonder zoals je ziet*

[FW]



Leden doorgelicht

Met deze keer... Liza Waargebeurde drama Boon films op rtl 8.

1. Heb jij een ob- sessie?

Ja, ik heb een obsessie met Rammstein.

2. Gij zult nooit....
Op de PVV stemmen.

3. Liever een broodje poep dan...
Dan seks met een neus- hoorn.

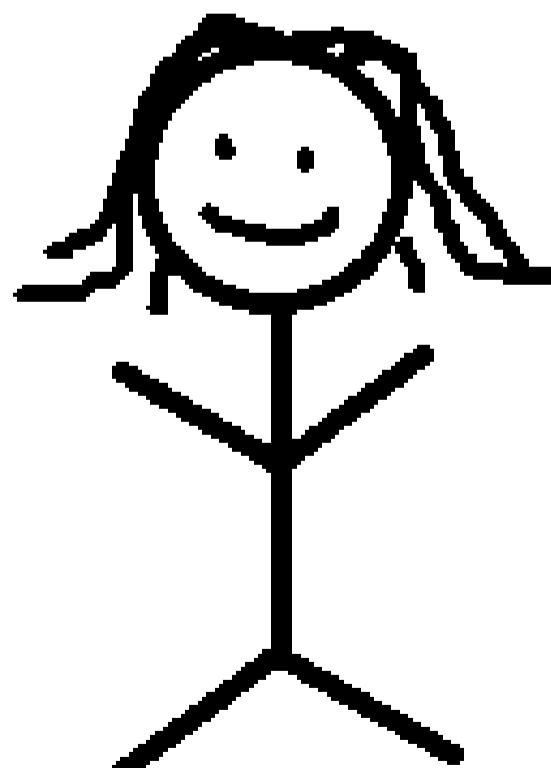
4. Deze persoon zou ik graag nog een keer ontmoeten...

De mannen van Rammstein, al zou ik geen idee hebben van wat ik tegen ze zou moeten zeggen.

5. Mijn grootste ge- heim?

Dat wil ik graag geheim houden.

6. Dat zouden ze eens moeten afschaffen...



7. Wat is je stiekeme fetish?

Voor zo ver ik weet heb ik nog geen fetish.

8. Wat ligt er onder je bed?

Een hele hoop stof ben ik bang want ik heb daar al heel lang niet meer opgeruimd.

9. Mijn ergste nacht- merrie?

Ik heb een keer gedroomd dat mijn moeder mij met een aardappelschilmesje te lijf ging, dat was wel heel eng.

11. Waar is vraag 10 gebleven?

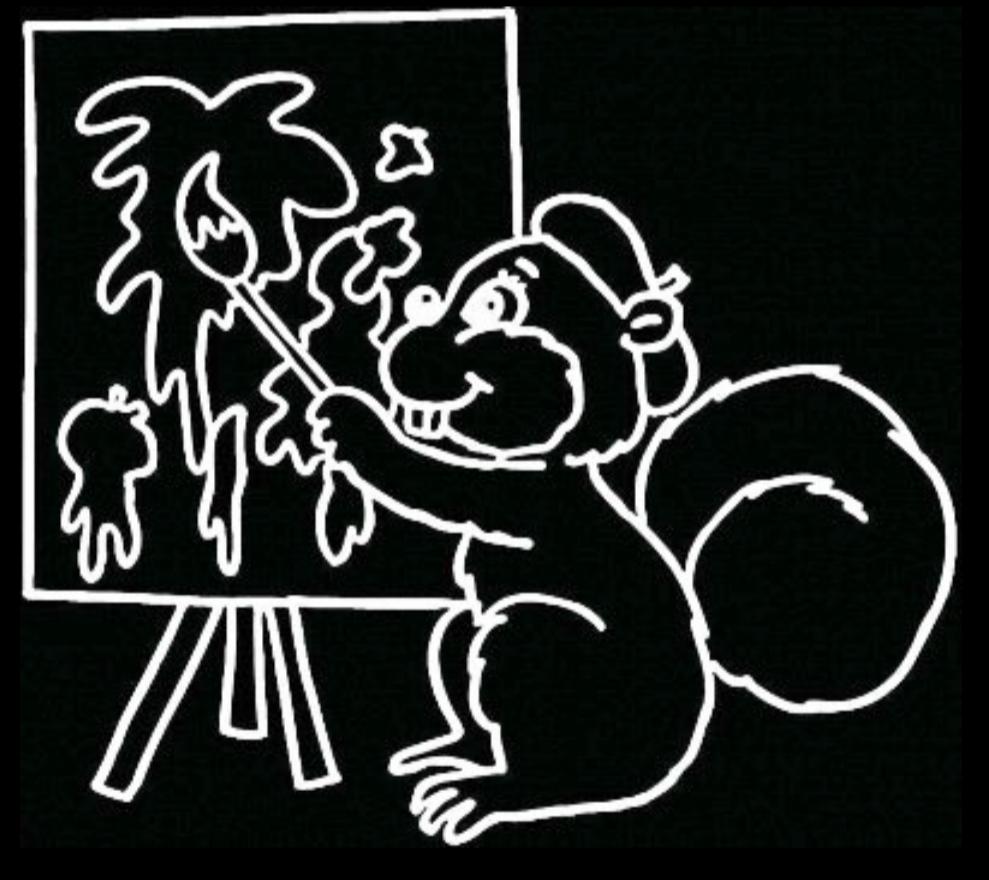
Sorry, ik had honger.

12. Ik doe een moord voor...

Rammstein!



Is tekenen of schilderen jouw passie?
Kom dan bij de Akta als ILLUSTRATOR en
zie jouw werk terug in de volgende editie!
Mail naar akta@karpenoktem.nl. Gewoon
doen!



13. Vogelbekdier of gordeldier?
Een vogelbekdier!

14. Teken jezelf

Quotes

Hugo (over de Akta): "Ik ga hem op de wc leggen en er veel plezier aan beleven!"

Marlies (over een mogelijke quote): "Nee, daar moet je een verkrachtingsverhaal aan toevoegen, anders is ie niet grappig."

Tijdens een zombiefilm barst er een discussie los over necrofilie en de strafbaarheid daarvan.

Ids: "Het rechtssysteem stort in elkaar en jij maakt je druk of je aangeklaagd kunt worden?"

Dennis I.: "Het rechtssysteem stort in elkaar en jij neuken een zombie?"

In een horrorfilm steekt een meisje glas in haar hand.

Ids: "Da's pas penetratie..."

Dennis I.: "Snot is goed, het is een natuurlijk glijmiddel!"

P.P.2.0: "...je moet eerst je thee neuken!"

Robin: "Ik zou best een penis voor één dag willen hebben, maar één op sterk water is ook goed."

Bente (op de moresborrel): "Wat moet je als vrouw eigenlijk aan in de sociëteit, niks toch?"

Michiel: "Ik heb meer liefde nodig dan een dwerg, omdat ik groter ben. Dat heet proportionaliteit."

Maartje: "Sorry, ik was druk bezig met ranten."

Jesper 2.0.: "Je lijkt een beetje op Koert..."

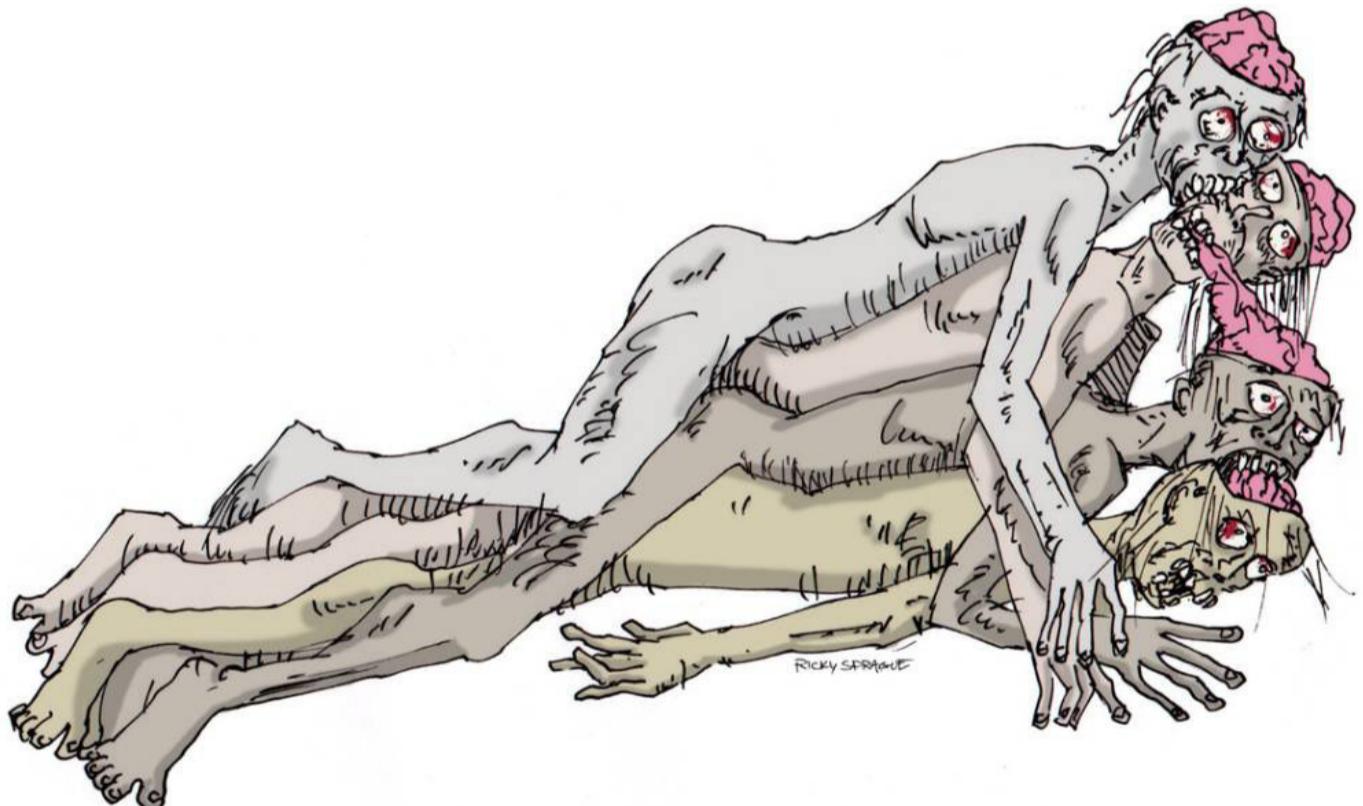
Maartje: "Klopt, ik word ook leraar."

Annemiek (over de mogelijkheden van de UIT-lijst): "...mensen uitnodigen voor de UITvaart van je oma... of vragen, hey, ik ga het UITmaken met Rik, wie gaat er mee?"

Peter: "Ik heb gesolliciteerd op pandcommissaris, dus dat wordt Peter Pand."

Niek S.: "Rond de geboorte van Jezus hadden ze stallen in de stad."

Pepijn: "Ze hebben nu toch ook parkeerplekken?"



Zombie Kama Sutra: The Stacked Pleasure House

Limited only by the number of available participants. Each is stacked one atop the other, as of constructing a pleasure house. Participants are interlocked as permitted by anatomy. If brains are exposed, nibbling of brain matter provides and added erotic element (the brain being the most important sexual organ).

Het rechtssysteem stort in elkaar en je neuken een zombie? Waarom ook niet?

Noktíviteiten

Dinsdag 15 mei - Algemene ledenvergadering

Op deze speciale ALV draait het - naast een paar extra puntjes - allemaal om de commissies van onze vereniging! Wat zijn de plannen voor volgend jaar, wie is er nog actief en wie niet, en nog veel meer!

Begin: zaal open 19.00, aanvang 19.30
Locatie: Grote zaal, Villa van Schaeck

Vrijdag 18 mei - Snoepfestijn

Voor de grootste zoetekauwen en snoepfetisjisten onder ons is er een snoepfestijn! Laat je strenge dieet even voor wat het is en bereid je voor op een heus suikerbombardement! Op deze zoete avond zal een grote verscheidenheid aan snoep aanwezig zijn en kunnen er allerlei leuke spelletjes gespeeld worden. Denk aan snoep vissen, koekhappen en 'drankspelletjes' met siroop in plaats van alcohol!

Begin: 21.00
Locatie: Borrelruimte, Villa van Schaeck
Georganiseerd door: LoCo

Zaterdag 19 mei - Metaldocu-avond
Verdere informatie volgt.

Georganiseerd door: ZAK

Zondag 20 mei - Finale gouden draadspel

Deze avond komt het gouden draadspel ten einde. Na deze grote finale zal bepaald zijn welk team het eerste gouden draadspel van Karpe Noktem gewonnen heeft. Sleep je team mee en daag je tegenstanders uit. Kies tactisch welke spellen je de tegenstander in kunt verslaan en sleep zo veel mogelijk schatten in de wacht.

Alleen zin in een biertje? Sluit je aan en kijk mee met de spannende eindstrijd!

Begin: 21u00
Locatie: Borrelruimte, Villa van Schaeck
Georganiseerd door: De spelletjescommissie

Donderdag 24 mei - Open Villafeest: Tequila Sunrise Party

De gehele avond wordt er voor slechts 2 euro Tequila Sunrise geschonken. Bier/fris is 1 euro. Onder het genot van deze heerlijke drankjes kun je genieten van lekkere zomerse beats in de Villa van Schaeck. De ideale afterparty voor het RU Dies. Mis dit dan ook niet! Dit feest wordt georganiseerd door de pandverenigingen in de Villa van Schaeck i.s.m. SNUF.

Begin: 22.00
Locatie: Grote zaal, Villa van Schaeck

Vrijdag 25 mei - Avondeten

Een gezellig en lekker avondmaal op de Villa. Het menu volgt zo spoedig mogelijk.

Begin: zaal open 18.30, opdiening 19.00
Locatie: Grote zaal, Villa van Schaeck
Aanmelden? [Klik hier](#)
Georganiseerd door: CHEF

Vrijdag 25 mei - Open spelletjesavond
Verdere informatie volgt.

Begin: 21.00
Locatie: Grote zaal, Villa van Schaeck

Vrijdag 25 mei - Zusjesfeest De Bolk
Verdere informatie volgt.

Zondag 27 mei - Bezoek La Trappe-brouwerij

De Pinksterendagen, voor menig een Karpe Noktem-lid zijn dit vrije dagen die gewaardeerd worden maar voor de rest weinig betekenis hebben. De BAK wenst hier verandering te brengen! Op Eerste Pinksterdag laten wij het heilige bier tot ons komen in vorm van een bezoek aan de prachtige La Trappe kloosterbrouwerij. Na een rondleiding in de enige trapistenbrouwerij van Nederland gaan we nog wat heerlijke biertje proeven die daar zo liefdevol worden bereid. Dus ga ook mee! Oh en Tweede Pinksterdag? Dan ligt de BAK op bed met een kater....

Begin: 11.45
Locatie: verzamelen voor de AH To Go
Kosten: € 15,-
Georganiseerd door: BAK